

сравнение съ нѣкого. Тукъ се прави сравнение на единъ човѣкъ съ другъ. Обаче, това разбиране на нѣщата не е правилно. Нѣма защо да сравнявате човѣкъ съ човѣка. Никой човѣкъ не може да бжде мѣродавенъ за другитѣ. Най-после, думитѣ могатъ да се изговарятъ по смисълъ. Казваме: Добъръ, по-добъръ и най-добъръ или много добъръ човѣкъ. По отношение на кого този човѣкъ е добъръ? — По отношение законитѣ на живата природа. Човѣкъ се мѣни по отношение на тия закони, като постоянно расте и се развива и става добъръ, по-добъръ и много добъръ. При това положение природата е мѣродавна къмъ доброто въ човѣка. Тя го измѣрва и опредѣля. Мѣродавни сж само правилата, мѣрkitѣ и законитѣ на разумния животъ, както и на живата природа. Като дойдете до живата природа, кажете въ себе си: Добъръ съмъ въ стремежитѣ си. Приемамъ всички мѣрки, всички методи, съ които природата работи върху мене. Ще се стремя да бжда безкористенъ като нея. Ще любя, както Богъ любя.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да се съобразява съ законитѣ на живата природа. За него тѣ трѣбва да бждатъ мѣродавни. Въ сравнение съ природата, никой философъ не може да бжде мѣродавенъ. Философитѣ могатъ да бждатъ авторитети за хората, но само дотолкова, доколкото могатъ да засилятъ, да подкрепятъ тѣхнитѣ възгледи и раз-